

Sygn. akt V KK 176/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **A. P.** ,

obwinionego z art. 87 § 1a k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 24 czerwca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego – na korzyść obwinionego
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 w zw. z
art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. umarza postępowanie odnośnie do
przypisanego czynu.**

UZASADNIENIE

A. P. został obwiniony o to, że „w dniu 8 kwietnia 2019 r. około godziny 15.05 w miejscowości W., powiat J., woj. (...), prowadził po drodze publicznej rower znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,47 mg/l, II badanie 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu”, to jest o

wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. (wniosek o ukaranie w postępowaniu bez przeprowadzenia rozprawy – k. 9).

Sąd Rejonowy wyrokiem nakazowym z dnia 11 czerwca 2019 r., II W (...), po rozpoznaniu wniosku o ukaranie A. P. obwinionego o to, że „w dniu 16 kwietnia 2019 r. około godziny 16.55 w miejscowości W., powiat J. , woj. (...), prowadził po drodze publicznej rower znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie 1,16 mg/l, II badanie 0,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu”, to jest o czyn z art. 87 § 1a k.w., uznał go za winnego zarzucanego mu czynu (podkr. SN) i na podstawie art. 87 § 1a k.w. wymierzył karę grzywny w kwocie 200 zł, a nadto na podstawie art. 87 § 4 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku oraz zwolnił go od kosztów postępowania.

Wyrok, wobec niezłożenia sprzeciwu, uprawomocnił się w dniu 9 lipca 2019 r.

Kasację od tego wyroku na korzyść obwinionego złożył Prokurator Generalny, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów:

1. prawa procesowego, a mianowicie art. 504 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., polegające na uznaniu A. P. winnym tego, że w dniu 16 kwietnia 2019 roku około godziny 16.55 w miejscowości W. , powiat J. , woj. (...), prowadził po drodze publicznej rower znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie 1,16 mg/l, II badanie 0,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy wymieniony został obwiniony o to, że w dniu 8 kwietnia 2019 r. około godziny 15.05 w miejscowości W. , powiat J., woj. (...), prowadził po drodze publicznej rower znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,47 mg/l, II badanie 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w następstwie czego doszło do ukarania A. P. za wykroczenie nie zarzucone mu wnioskiem o ukaranie oraz braku rozstrzygnięcia o jego winie w zakresie wykroczenia mu zarzucanego,
2. prawa materialnego, a mianowicie art. 87 § 4 k.w., polegające na orzeczeniu wobec A. P. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w sytuacji uznania wyżej wymienionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1a k.w., co wykluczało możliwość wydania orzeczenia o środku karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, uprawniało natomiast do

zasądzenia na podstawie przepisu art. 87 § 4 k.w. zakazu prowadzenia pojazdów o zakresie przedmiotowo ograniczonym do pojazdów innych niż mechaniczne”.

Prokurator wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oczywiście zasadny jest wniosek kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz prawidłowo opisane zostały błędy Sądu Rejonowego w przedstawionych zarzutach. Trafnie również wskazano w zarzucie z pkt 2 na rażące naruszenie art. 87 § 4 k.w., który wyklucza orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec sprawcy czynu z art. 87 § 1a k.w. Wadliwie jednak wskazano w zarzucie z pkt 1 przepisy, jakie zostały naruszone przy wyrokowaniu. Wszak w końcowej części tego zarzutu znalazło się prawdziwe sumujące stwierdzenie, że „...doszło do ukarania A. P. za wykroczenie nie zarzucone mu wnioskiem o ukaranie oraz do braku rozstrzygnięcia o jego winie w zakresie wykroczenia mu zarzuconego”. Nie zaistniało więc uchybienie dyspozycji art. 504 § 1 pkt 4 k.p.k. (w związku z art. 94 § 1 k.p.s.w.). Przeciwnie, wyrok odpowiadał wymogom określonym w art. 504 § 1 pkt 4 k.p.k. W części wstępnej wyroku Sąd opisał czyn w sposób realizujący te wymogi, zaś uznając obwinionego za winnego tego czynu nie dokonał żadnych zmian w jego opisie. Rzecz zatem w tym, że Sąd Rejonowy skazał A. P. za czyn, którego mu nie zarzucono. Nawet jeżeli dopuścił się on takiego samego czynu w innej dacie w obszarze właściwości Sądu Rejonowego w K. (co jest wątpliwe w świetle informacji uzyskanej z tego Sądu w dniu 17 czerwca 2020 – k. 14), to niewątpliwie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela w tej sprawie o taki czyn.

Wystąpiła zatem bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. Rodziło to konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania co do przypisanego czynu, stosownie do dyspozycji wskazanych wyżej przepisów jak również art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Zaistnienie bezwzględnej przesłanki procesowej wykluczało przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, jako że postępowanie musiałoby się toczyć co do czynu nie zarzuconego obwinionemu. Natomiast brak jest rozstrzygnięcia odnośnie do zarzuconego czynu objętego wnioskiem o ukaranie.

Sąd Rejonowy winien zatem rozpoznać niniejszą sprawę w tym zakresie (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2010 r., V KK 229/10, Lex nr 621355).

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy będzie miał na względzie również treść dyspozycji art. 87 § 4 k.w., jeśli dojdzie do jego zastosowania.